

Ἐκλέγειν μεταξύ τῶν δύο Βασιλείων: Ὁ ὀφθαλμὸς ὡς ὁ Λύχνος τῆς Ψυχῆς(*)

«Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμὸς· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται· εἰ οὖν τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;»
(Ματθ. στί 22-23)

«**E**ὶ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί», λέγει ὁ Κύριος, δείχνοντας ὅτι ὁ λύχνος τοῦ σώματός μας μπορεῖ νὰ δώσῃ σκότος, ὅπως ἐπίσης, φῶς. Ὅλα τὰ πάθη καὶ οἱ ἁμαρτίες εἰσέρχονται στὸ σῶμα μας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μπαίνοντας πρῶτα στὸν νοῦ. Ἀκόμη καὶ μία ἁμαρτωλὴ ὑποκίνησης ποὺ προσέρχεται ἐξ ἀκοῆς, ἐκδηλώνεται σὲ ὀπτικές εἰκόνες, ἀπὸ τὴν μνήμη αὐτοῦ ποὺ ἔχει ἰδωθῆ καὶ οἱ τυφλοὶ ἀπεικονίζουν στοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μυαλοῦ τους.

Ὅλη ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ μεγαλωσύνη τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ εἰσέρχεται ἐπίσης διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Τὰ πράγματα ποὺ ἀπολαμβάνουμε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τρέφουν τὶς ψυχές μας, γιὰ καλὸ ἢ γιὰ κακό: Τὸ ποῦ κατευθύνουμε τὰ μάτια μας, τὸ πῶς βλέπουμε τὰ πράγματα καὶ τὸ πῶς ὁ νοῦς μας εἶναι ἐκπαιδευμένος νὰ ἐρμηνεύῃ αὐτὰ ποὺ βλέπουμε, ὅλα αὐτὰ φέρουν εἴτε φῶς εἴτε σκότος στὶς ψυχές μας, στὶς καρδιές μας καὶ στὰ πνεύματά μας. Τὰ μάτια μας μᾶς βοηθοῦν νὰ καθορίσουμε ποῦ θὰ ἀποθηρεύσουμε τοὺς θησαυροὺς μας καὶ ποιὸν κύριο θὰ ἐκλέξουμε νὰ ὑπηρετήσουμε: τὸν Θεὸ ἢ τὸν μαμωνᾶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Πολλές φορὲς στὰ πνευματικὰ ἔργα τῶν Ἁγίων συμβουλευόμεθα νὰ φυλάσσουμε τὴν κατεύθυνσι τῶν ματιῶν μας, νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἀδολεσχία τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ μᾶς προκαλέσουν νὰ ἁμαρτήσουμε ἢ νὰ ἐρεθίσουν τὶς ψυχές μας. Δὲν εἶναι τόσο πολὺ τὸ *τι τυχαίνει* νὰ δοῦμε, αὐτὸ ποὺ μᾶς σκοτίζει, ὅσο τὸ *ποῦ διαλέγουμε* νὰ προσηλώσουμε τὰ μάτια μας καὶ τὸ *τι ἐπιτρέπουμε* στὸν νοῦ μας νὰ κἀνῃ μὲ αὐτὸ ποὺ βλέπουμε.

Διὰ τῶν ματιῶν μας φέρουμε μέσα στὶς καρδιές μας τὴν ζήλια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πλησίον μας, γιὰ τὴν ἐμφάνισί του, γιὰ τὶς ἰκανότητές του ἢ γιὰ τὰ ἀγαθὰ του. Διὰ τῶν ματιῶν μαθαίνουμε γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ εἴμεθα πλεονέκται, τὶ νὰ ἐπιθυμοῦμε ἠδονικά, τὶ ἐπίγεια ὑλικά πράγματα νὰ λαχταροῦμε. Διὰ τῶν ματιῶν μας βλέπουμε τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ τὸν κρίνουμε καὶ διὰ τῶν ματιῶν μας συμμετέχουμε στὸν ὕλισμό, στὴν διαφθορὰ καὶ στὴν ἀθεΐα τῆς κοινωνίας ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν καὶ ὁ δικὸς μας τρόπος ζωῆς, θὰ γίνουν ὁ θησαυρὸς μας καὶ θὰ προσηλώσουμε τὶς καρδιές μας στὸν παρόντα αἰῶνα...

Διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ματιῶν μποροῦμε νὰ δοῦμε τὴν κενὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου γύρω μας, μποροῦμε νὰ δοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀδελφούς μας καὶ μποροῦμε νὰ κοιτάξουμε μὲ εὐσπλαγχνική κατανόησι στὶς ἀδυναμίες καὶ στὶς ἐλλείψεις τῶν ἀδελφῶν μας - **βλέποντας τὸν Θεὸ στὶς ἀρετές τους καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας στὶς ἀδυναμίες τους.** Διὰ τῶν ματιῶν μας, μποροῦμε νὰ δοῦμε τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κτιστοῦ σύμπαντος καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ σὲ αὐτὸ, βλέποντες καὶ ἀντιλαμβανόμενοι τὴν πνευματικὴ ὄψι τοῦ σύμπαντος. Αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ

μᾶς ὀδηγήσουν σὲ μία ζωὴ ἀγῶνος νὰ καταστήσουμε ὡς θησαυρό μας τὰ ἔνθεα πράγματα καὶ νὰ τὰ ἀποθηκεύσουμε στοὺς Οὐρανοὺς. Αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸ νὰ διαλέξουμε νὰ ὑπηρετοῦμε τὸν σωστὸ Κύριο καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ πραγματικὰ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν.

Καὶ αὐτὸ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ νόημα αὐτοῦ τοῦ χωρίου: ἂν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι ἐντὸς ἡμῶν, τότε καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Σατανᾶ μπορεῖ τὸ ἴδιο εὐκόλα νὰ εἶναι ἐντὸς ἡμῶν. Μποροῦμε νὰ ἐπιλέξουμε τι εἶδους βασιλείο θὰ ἀνεγείρουμε στὶς καρδιές μας, καὶ σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ, τὸ τι προτιμοῦμε νὰ βλέπουμε στὸν κόσμον γύρω μας, τὸ πῶς τὰ μάτια τοῦ νοῦ μας τὸ ἐρμηνεύουν αὐτό, καὶ τὸ τι ἐπιτρέπουμε νὰ εἰσέλθῃ στὶς καρδιές μας μέσω τῶν ματιῶν μας, θὰ καθορίσῃ ποιὸ βασιλείο θὰ κυριαρχίσῃ στὶς καρδιές μας. Ἐὰν τὸ φῶς ποὺ μπαίνει μέσα μας διὰ τῶν ματιῶν εἶναι ἀπατηλὸ, ψεύτικο φῶς τοῦ διαβόλου, τότε θὰ ἐκδηλωθῇ στὴν καρδιά μας ὡς ἓνα πολὺ μεγάλο σκοτάδι πράγματι. Ἐὰν αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ λάμπῃ ὡς ἡ ἀνταύγεια τῆς αἰωνίου ζωῆς!...

† Α. Α. Π.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 298/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2000, σελ. 346-347.